

Vodní postel

Sto zvířat

Ten jazz, co tady v baru hrají
už balancuje na okraji,
je ze mě málem melancholik,
říkám si: mluv a nepij tolik.

Co? Můj věk? No to se, holka, pleteš,
narodil jsem se totiž v pěti letech.
Mám doma sbírku orlích koster,
whisky a velkou vodní postel.

Poslouchej, jak se nám
pomalu kazí pleť.
Je spousta otázek
na jednu odpověď:
Jsem tvýho zmatku
šedá eminence,
o kousek rostu
po každý sklence.

Co takhle zúžit vrstvu vzduchu,
démonů sbírku mám a taky duchů.
Pojď se mnou mlčet, nebo na whisky,
do rytmu zmítají se ohryzky.

Můžu ti zahrát na kytaru
zalitou celou do jantaru.
Napij se, najdi svoji hvězdu
tam, kde noc couvá do průjezdu.